

# Jak se mlátí lidi před Národním muzeem.

## Komentář Štěpána Chába

- CZ24 News | 15. března 2023

**ČESKO: Po ukončení sobotní protivládní demonstrace se část demonstrantů v počtu několika stovek hlav vydala k Národnímu muzeu s pocitem, že už to začalo a že se budou měnit dějiny České republiky. A začít se může rovnou se symboly. V průčelí Národního muzea totiž visí ukrajinská vlajka jako vyjádření solidarity s napadenou zemí. Symbol solidarity, ale také symbol válečné rétoriky i aktivity naší země. V sobotu došlo před muzeem ke strkanici a dvěma desítkám zatčení.**

Když jsem se díval ze záznamu na útržky z inaugurace generála Pavla na post prezidenta, bodla mě do oka ukrajinská vlajka na Chrámu svatého Víta. Řekl jsem si, že čeho je moc, toho už je opravdu přehršel. Česká republika i její občané od začátku války ukázali velkou, skutečně velkou solidaritu s ukrajinskými uprchlíky. Právě na Ukrajinu padl los stran toho, kde si to velmoci rozdají o zdroje a moc za pomoci zbraní. S tím obyčejní lidé nemají pranic společného a je zcela na místě, abychom je před zdivočelou politikou pomohli chránit.

Při Hitlerově vzestupu k moci se tisíce a tisíce lidí dovolávaly Spojených států, aby je přijaly na své území. USA odmítly. Většina těch lidí pak skončila pod kopyty válečné mašinérie i ideologie Třetí říše. Stejně tak se zachovalo neutrální Švýcarsko. Nepřijímalo uprchlíky, kteří i vinou toho skončili na márách šílených dějin. (Naopak předválečné Československo se zcela otevřelo uprchlíkům z Německa, kde Hitler po roce 1933 převzal otěže, a zachránilo tím tisíce a tisíce lidí, nebo přinejmenším jejich utrpení alespoň oddálilo. Lidskost je u nás tradicí, ne vyprázdněný politický lidskoprávní humanismus, ale faktická lidskost.) Lidé České republiky cítili a cítí, že solidarita k člověku, k obyčejnému člověku, který ve strachu a hrůze z války utíká do země, kde se neválčí, je důležitá. Nesmírně důležitá. A bylo by mi zle, kdyby u nás převzala otěže uřvaná politika naprostého odmítání a vyvolávání nenávisti k Ukrajincům.

Logicky s sebou taková uprchlická vlna nese různé nesnáze, chudnutí země. Za leden a únor vláda ze státní kasy vydala jen na obsluhu uprchlíků přes tři miliardy korun. Mnozí z uprchlíků se chovají jako smyslů zbavení, přicestovala hromada těch, kteří začnou zneužívat sociální systém a žít z dávek. Na druhou stranu přicestovala skupina (jsem si jistý, že daleko početnější skupina) těch, kteří se zapojili nebo zapojí do ekonomiky země a přestanou být na straně výdajů, ale stanou na straně příjmů do státní kasy.

Je to naprosto odlišná situace, než kterou jsme tu měli od roku 2015 s uprchlickou vlnou z Blízkého východu a Afriky. Tam byl vidět prakticky jediný úmysl – odcestovat do bohaté Evropy a mít se jako prase v žitě. Uprchlická vlna z Ukrajiny byla a je útekem před válkou. A je nemravné, když se, jak předvedli domnělí disidenti Čermák s Tušlem, někdo snaží vůči Ukrajincům vyvolávat nenávist a zášť. Los mohl padnout i na nás, i u nás si to, v minulosti, současnosti, nebo v budoucnosti, mohly začít velmoci rozdávat s prstem na spoušti.

A je smutné, že akce na schodišti Národního muzea je chápána jako nějaká tušlovina s až tupou nenávistí vůči Ukrajincům a Ukrajině.

Je potřeba přetočit záznam o několik hodin zpět a poslechnout si slova řečníků na demonstraci. Ta, která se týkala války na Ukrajině, byla slova o tom, že vládu chytil fantas o válce proti Rusku, že rezignovala na jakékoliv jednání, vypnula diplomacii, místo jednání o příměří jedná o nákupech

zbraní za stovky miliard s tajemnou hrozbou, že musíme být připraveni na střet s Ruskem. Ač je takové prohlášení absurdní a hloupé... pokud ovšem takovou válku nechceme sami, což by bylo zase čiré šílenství. A šilenců na to máme ve vládě dost a dost. Ostatně v sousedním Polsku jako přes kopírák.

Řečníci zcela oprávněně (to podtrhuji), zcela oprávněně žádali, aby se vláda začala chovat konstruktivně, nikoliv destruktivně. A to jak ve vztahu k válce na Ukrajině, tedy při jednáních dávala důraz na ukončení konfliktu, tak i následně ve vztahu ke státnímu rozpočtu a obyvatelům země. Jinak se můžeme i bez války proválčit k bankrotu státní kasy. Je to oprávněný výkřik, který je potřeba, aby vláda slyšela. Obavy, že v rámci mezinárodní politiky vláda rezignovala na domácí politiku a udržitelnost naší země. Dopad nynější politiky je už teď patrný, když chce vláda například snížit zákonem danou valorizaci důchodů. Naproti tomu pak nakupuje nebo bude nakupovat zbraně za stovky miliard. To je přece zvrácené. Místo jednání o příměří a následném míru brát lidem, kteří nemají tu moc, krom ulice, se bránit.

Postoj je to regulérní. Místo toho, aby demonstrace vyvolala vážnou debatu nad oprávněností takových požadavků, slyšíme výzvy, aby se Rajchl vymezil vůči incidentu na schodech Národního muzea. Ten mluví o provokatérech a že celá věc byla vyprovokovaná. Videá přímo ze zásahu policie pak ukazují, že tím hybatelem násilí byla právě a jen policie. Po demonstraci malá část demonstrantů jen získala pocit, že by to chtělo strhnout nějaký ten symbol. Naprosto drtivá většina demonstrantů šla prostě domů s dobrým pocitem, zaslouženě dobrým pocitem, že se ozvala proti jisté zvůli, která ze Strakovky zaznívá. A teď s napětím sledují reakce.

Ostatně chápu i rozezlené lidi před Národním muzeem. Jak jsem zmínil, solidarita s ukrajinskými uprchlíky v České republice byla a je obdivuhodná. Ale ověnit ukrajinskou vlajku i Chrám svatého Víta při inauguraci českého prezidenta je prostě moc. To vyjadřuje jistou míru snad až fanatismu.

Současnost hyne na neschopnost se domluvit. Co domluvit. Hyne na neschopnost spolu vůbec mluvit a hlavně si naslouchat. Demonstrace a její argumenty mají vyvolat debatu, ne odsudky a výsměch a odvádění pozornosti od jejích myšlenek k vlastně nevýznamné potyčce na schodech Národního muzea. Protože právě to povede k daleko větší nespokojenosti. K daleko větší razantnosti. Na místě vlády bych se slovy Jindřicha Rajchla konstruktivně zabýval (ne ve smyslu – začneme organizátory demonstrace honit po soudech, jako se to stalo s organizátory zářijové demonstrace). Na demonstraci v závěru Rajchl oznámil, že 16. dubna dojde k další demonstraci, která se má přelit v neomezenou blokaci Parlamentu.

Nejsem příliš v souladu s takovým postupem. Při představě, že k podobnému postupu by přistoupil spolek Milion chviliek pro demokracii za Babišovy vlády, označil bych ho za neregulérní nátlak a pokus o puč (pokud by došlo k pokusům o násilný vstup do Parlamentu nebo bránění vstupu poslanců do Sněmovny). A to mě Babišovy covidové rejdy krkaly neskutečně. Stejně označím i Rajchlovu snahu 16. dubna, pokud dojde k porušení regulérního tlaku ulice na zvolené politiky. A i tam se jistě vyskytnou provokatéři, i tam jistě nepůjde policie pro ránu daleko, stejně jako před Národním muzeem. Však podléhá Rakušanovi, ten by tu svoloč proruskou, jak demonstranty označuje, nejradší mlátil hlava nehlava. Tlak ulice je potřeba, ale puče nechejme chuntám v jižní Americe. Vláda Petra Fialy je zvolená v regulérních volbách, tlačme na ni horem dolem, ale bez porušování zákonů a se snahou nezažít po takové akci nesnesitelnou kocovinu. Revoluce nekončí dobře. A vláda Petra Fialy, ač jedná, jak jedná, za žádnou revoluci a krev v ulicích nestojí. Za nimi stačí jen spláchnout. Čím dřív, tím lépe.

Líbila se mi jedna fotka z vlaku, který mířil do Prahy na demonstraci. Starý pán, očividně se svou ženou, milý na pohled, s úsměvem, držel zavínutou českou vlajku a jel prostě vyjádřit svůj názor na naše hlavní náměstí pro hýbání českými dějinami. Jel s nadějí, že ho někdo uslyší, že uslyší jeho

obavy, strach. Chtěl být slyšet a zaslouží si být slyšet. Jako odezvu slyší jen odsudky. 16. dubna přijede zase, pokud vláda nezačne rozumně komunikovat a jednat, přijede zase, s vlajkou, možná už bez úsměvu, ale přijede. Nelze ho ignorovat. Nejde z něj udělat neosobu, dezoláta, proruského švába (což je dehumanizace člověka, jeho odlidštění, podobně, jako se před osmdesáti lety zavedlo do praxe označování židů za nelidi, za zvířata různého druhu, jistě i za šváby... podobné dehumanizace bychom se ale měli vyhnout i u postoje k ukrajinským uprchlíkům a jejich odsudkům za to, že vláda Petra Fialy je ztělesněním neschopnosti i všehochopnosti, když si neuměla s uprchlickou vlnou poradit, podobnou dehumanizaci bychom si měli odpustit i u označování Rusů, samozřejmě. Zkrátka taková rétorika vede k průšvihů nebývalých rozměrů). Ale z mediální i politické sféry přesně takové nálepky už zase létají. Což povede jen k další frustraci. A 16. duben se nám může vyhrotit někam, kde nechceme být.

AUTOR: Štěpán Cháb

ZDROJ: krajskelisty.cz